

«Μαρξισμός 2010» στη Νότια Κορέα

Πάνω από 1200 συμμετέχοντες πήραν μέρος στο τετραήμερο Μαρξισμός 2010 που πραγματοποιήθηκε στη Σεούλ της Νότιας Κορέας από τις 22 ως τις 25 Ιούλη. Διοργανωτής ήταν η οργάνωση Νταχάμκε – «Όλοι μαζί», αδελφή οργάνωση του ΣΕΚ στη Νότια Κορέα.

Η όξυνση των ανταγωνισμών με τη Βόρεια Κορέα και η πορεία της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης ήταν στο κέντρο όλων των συζητήσεων. Η νότιο-κορεατική οικονομία δεν βρίσκεται σε ύφεση και συνεχίζει να αναπτύσσεται χάρη στις εξαγωγές της, όμως η πορεία της παγκόσμιας οικονομίας και οι φόβοι για μια ξαφνική επιβράδυνση της Κίνας τροφοδοτούν την πολιτική επικαιρότητα με σενάρια οικονομικής κρίσης. Η δεξιά κυβέρνηση ήδη πιέζει με προληπτικά προγράμματα λιτότητας. Αυτός ήταν ο λόγος που οι διοργανωτές του φετινού Μαρξισμού θέλησαν να έχουν ομιλητή από το ΣΕΚ στο τετραήμερο.

Πλήρως μέρος στην εναρκτήρια εκδήλωση και σε μία ξεχωριστή συζήτηση για την Ελλάδα, την κρίση και το εργατικό κίνημα. Η συζήτηση για την Ελλάδα είχε τη μεγαλύτερη συμμετοχή σε ολόκληρο το Μαρξισμό, με συμμετοχή περίπου 450 ατόμων. Εγιναν δεκάδες ερωτήσεις και τοποθετήσεις, από φοιτητές αλλά και από συνδικαλιστές στο χώρο των οικοδομών και της αυτοκινητοβιομηχανίας KIA. Πολλοί σύντροφοι ήθελαν συγκεκριμένες απαντήσεις για να αντιπαρατίθενται στα ψέματα σχετικά με την κρίση στην Ελλάδα που από ό,τι φαίνεται έχουν φτάσει μέχρι τη Νότια Κορέα.

Παράδειγμα

Οι συνδικαλιστές είπαν πως χρησιμοποιούν το παράδειγμα της αντίστασης στην Ελλάδα για να εμπνεύσουν τους συναδέλφους τους. Άλλες ερωτήσεις είχαν να κάνουν με τη στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, την αντιμετώπιση της Αριστεράς απέναντι στην κρίση και για το ρόλο του ΛΑΟΣ και των φασιστών. Το τι προκαλεί το ΔΝΤ και πόσο ξαφνικά μπορεί να βαθύνει μια κρίση δεν είναι άγνωστο στην νότιο-κορεατική εργατική τάξη. Τα γεγονότα του 1997 είναι αρκετά πρόσφατα και είναι γνωστά ως «Η κρίση του ΔΝΤ».

Η μαζική φυγή κεφαλαίων από τη νότιο-ανατολική Ασία προκάλεσε έλλειψη ρευστού και στις κορεατικές τράπεζες, ταμειακές ανεπάρκειες στις θεωρούμενες ως πιο επιτυχημένες εταιρείες και τελικά αλληπάλληλες εξαγωγές, όπως την εξαγορά της Daewoo από την General Motors.

Η εργατική τάξη της Νότιας Κορέας είναι ισχυρή και με αυτοπεποίθηση. Το 1987 κατάφερε να ρίξει το τελευταίο στρατιωτικό καθεστώς της χώρας και αυτή η μνήμη παρα-

μένει ζωντανή. Περισσότερα από 1000 συνδικάτα ιδρύθηκαν μέσα σε ένα τρίμηνο, κατά την πτώση της χούντας το 1987, κληρονομώντας ένα υψηλό επίπεδο μαχητικότητας και πολιτικοποίησης.

Η μεταπολίτευση του 1987 δεν σήμανε και πλήρη εκδημοκρατισμό. Τις μέρες που βρισκόμουν στην Κορέα, πέντε σύντροφοι δέχονταν δίωξη επειδή πουλούσαν την αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Αλληλεγγύης, και στο Μαρξισμό ξεκινούσε καμπάνια αλληλεγγύης. Η διοίκηση του Πανεπιστημίου της Σεούλ δεν επιτρέπει τη διεξαγωγή του Μαρξισμού κάθε χρόνο, όμως οι σύντροφοι έχοντας σημαντική παρουσία στους φοιτητικούς συλλόγους αγνοούν την απαγόρευση. Η διοίκηση έκοψε το ρεύμα και το νερό, αλλά υπήρχε έτοιμος ένας μηχανισμός υποστήριξης με γεννήτριες και δεν μπορούσες να καταλάβεις ότι υπήρχε το οποιοδήποτε πρόβλημα.

Άλλοι ακτιβιστές ακόμη αποφεύγουν τη σύλληψη από τις μεγάλες διαδηλώσεις-ολοнокτίες του 2008, όταν ξέσπασε το σκάνδαλο για το μολυσμένο βοδινό κρέας που ερχόταν από τις ΗΠΑ. Το κίνημα του 2008 σε συνδυασμό με το αντιπολεμικό κίνημα όλων των περασμένων ετών έχει δημιουργήσει μια νέα γενιά ριζοσπαστικοποίησης στη νεολαία και κυρίως στους φοιτητές, κάτι που ήταν εμφανές από τη μεγάλη παρουσία

φοιτητών στο Μαρξισμό 2010.

Στην εναρκτήρια εκδήλωση του Μαρξισμού, που ξεκίνησε με την τοποθέτηση από το ΣΕΚ, συμμετείχε για πρώτη φορά ο πρόεδρος της ΚCTU, της πιο μαχητικής από τις δύο εργατικές συνομοσπονδίες της χώρας, η οποία δημιουργήθηκε από τα συνδικάτα που πάλεψαν ενάντια στη χούντα και ενάντια στον επίσημο, κρατικό συνδικαλισμό.

Πρόσχημα

Εκτός από στελέχη του «Όλοι Μαζί», στο πάνελ συμμετείχε επίσης μία εκπρόσωπος της ηγεσίας του συνδικάτου των εκπαιδευτικών της μέσης εκπαίδευσης και μία εκπρόσωπος της οργάνωσης «Προοδευτική Αλληλεγγύη» που παλεύει ενάντια στο διχασμό και την αντιπαράθεση με τη Βόρεια Κορέα. Σχεδόν τις ίδιες μέρες με το Μαρξισμό,

στη Νότια Κορέα βρισκόταν και η Χίλαρι Κλίντον, οξύνοντας ακόμη περισσότερο τις κόντρες με τη Βόρεια Κορέα με απειλές και κοινές στρατιωτικές ασκήσεις ΗΠΑ – Νότιας Κορέας. Η πρόσφατη βύθιση ενός πολεμικού σκάφους της Νότιας Κορέας που αποδίδεται σε βόρειο-κορεατική επίθεση χρησιμοποιείται ως πρόσχημα για μεγαλύτερη ένταση.

Στο Μαρξισμό ήταν φανερό ότι η Αριστερά και τα συνδικάτα της Νότιας Κορέας είναι ιδιαίτερα καχύποπτα απέναντι στις επίσημες ανακοινώσεις του στρατού και των ΗΠΑ, έχοντας την εμπειρία για το ρόλο των Αμερικάνων στον εμφύλιο και το διχασμό της Κορέας, αλλά και στα στρατιωτικά και μη-στρατιωτικά καθεστώτα που ακολούθησαν στο 2ο μισό του 20ου αιώνα.

Τα μέλη του «Όλοι Μαζί» οργάνωναν καμπάνια αλληλεγγύης στους εργαζόμενους, δημοσιογράφους και άλλο προσωπικό του KBS-της αντίστοιχης ΕΡΤ της Νότιας Κορέας- που βρίσκονταν σε απεργία μέσα στον Ιούλη, διεκδικώντας να σταματήσει η ανοιχτή υποστήριξη της κρατικής τηλεόρασης στην Δεξιά κυβέρνηση.

Παράλληλα βοηθάνε στην οργάνωση της Ενωσης Μεταναστών Εργατών (ΕΜΕ). Η μετανάστευση στη Νότια Κορέα είναι καινούργιο και σχετικά πρόσφατο φαινόμενο, αλλά η κυβέρνηση καλλιεργεί το ρατσισμό και έχει ήδη απελάσει αλληπάλληλους προέδρους της ΕΜΕ. Όμως η μεγαλύτερη καμπάνια που ετοιμάζουν τα συνδικάτα και η Αριστερά της Νότιας Κορέας είναι για μια τεράστια κινητοποίηση ενάντια στη Σύνοδο των G20 που θα γίνει στη Σεούλ το Νοέμβριο.

Αναπόκριση από τη Σεούλ: Νίκος Λούντος

Μπανγκλαντές

Συνεχίζεται η εργατική εξέγερση

Συνεχίζεται η εργατική εξέγερση στο Μπανγκλαντές που ξέσπασε στα τέλη Ιούλη. Οι εργάτες και εργάτριες που δουλεύουν στα εργοστάσια ιματισμού στη βιομηχανική περιοχή κοντά στην πρωτεύουσα, Ντάκα, ξεσηκώθηκαν απαιτώντας αυξήσεις στους μισθούς τους. Τα εργοστάσια της περιοχής τροφοδοτούν με προϊόντα τις μεγαλύτερες πολυεθνικές αλυσίδες ρουχισμού και λιανικών πωλήσεων, όπως είναι οι Gap, Marks & Spencer και Walmart.

Οι απεργίες μετατράπηκαν γρήγορα σε άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία, η οποία χρησιμοποίησε δακρυγόνα και ρόπαλα κατά των απεργών. Αναφέρονται επισήμως περίπου 100 τραυματίες. Οι απεργιοί από τη μεριά τους άρχισαν να επιτίθενται στα μεγάλα καταστήματα και τα εργοστάσια της περιοχής, αλλά και να μπλοκάρουν τους κεντρικούς αυτοκινητόδρομους. Καμένα λάστιχα και μεγάλα οχήματα χρησιμοποιήθηκαν ως οδοφράγματα. Πάνω από δέκα χιλιάδες απεργιοί έκλειναν με τα σώματά τους τους δρόμους.

Τα αφεντικά από φόβο για τις περιορισίες τους άρχισαν να κρατάνε τα εργοστάσια κλειστά μέχρι να αποκατασταθεί η τάξη. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να παρέμβει την περασμένη Πέμπτη και να δώσει αυξήσεις από 70 έως 110% στους μισθούς ανάλογα με τη θέση στο εργοστάσιο. Ο κατώτατος μισθός αυξήθηκε κατά 80% και ορίστηκε στα 3000 τάκα. Αυτό το μηνιαίο αντιστοιχεί διεθνώς σε 33 ευρώ. Σε σχέση με τις τιμές του Μπανγκλαντές, οι εργάτες καταγγέλλουν ότι περίπου 1500 τάκα χρειάζονται για το νοίκι και άλλα τόσα για το φαγητό.

Αυτός είναι ο λόγος που οι απεργίες δεν σταμάτησαν μετά τις αυξήσεις. Το αίτημα είναι για 5000 τάκα κατώτατο μισθό. Επίσης οι εργάτες ζητάνε οι αυξήσεις να δοθούν αμέσως τον Αύγουστο και όχι το Νοέμβριο όπως υποσχέθηκε η κυβέρνηση. Οι απεργιοί λένε πως ένας από τους λόγους που καθυστερούν οι αυξήσεις είναι για να γλιτώσουν τα αφεντικά το αυξημένο επίδομα της γιορτής του Εϊντ που είναι το Σεπτέμβριο.

Καμπότζη

Ταυτόχρονα, μια μεγάλη απεργιακή μάχη εξελίσσεται στην Καμπότζη, επίσης στο χώρο του ιματισμού. Περίπου 3.000 εργάτες συγκρούστηκαν με την αστυνομία την περασμένη βδομάδα όταν απέργησαν σε υπεράσπιση ενός απολυμένου συνδικαλιστή.

Μία 26χρονη απεργός, μητέρα τριών παιδιών, δήλωσε στην εφημερίδα Socialist Worker του Λονδίνου: «Γυρίσαμε πίσω στη δουλειά προς το παρόν, αλλά το αγωνιστικό κλίμα παραμένει. Η εταιρεία δεν με πληρώνει αρκετά και μου ζητάει να παίρνω απλήρωτα ρεπό χωρίς σοβαρό λόγο. Δεν μου φτάνουν να πληρώσω τους λογαριασμούς μου. Θέλουμε καλύτερους μισθούς και να μας φέρονται με σεβασμό. Δεν θα έπρεπε να χρειάζεται να αγωνιστούμε για αυτά τα πράγματα, αλλά θα το κάνουμε».

Οι απεργίες στο Μπανγκλαντές, την Καμπότζη και οι πρόσφατες απεργίες στην Κίνα δείχνουν ότι οι εργάτες και οι εργάτριες στις πιο κακοπληρωμένες βιομηχανίες του κόσμου έχουν τεράστια δύναμη. Όσοι νόμιζαν ότι η ανάκαμψη του παγκόσμιου καπιταλισμού μπορεί να βασιστεί στο ξεζούμισμα των εκατομμυρίων εργατών της Ανατολής, χρειάζεται να το ξανασκεφτούν.